

Nedtællingen er i gang – 8 to go.

Så er vi nået frem til kvartfinalerne ved VM – og nu bliver det da for alvor spændende. Som tidligere skrevet synes jeg, at der er forfriskende, at nye nationer stikker hovedet frem, og vi har da haft overraskelser en masse. Hvem havde troet, at lande som Tyskland, Belgien og senest Spanien ville forsvinde så relativt tidligt? Kvartfinalerne har ikke den Europa-dominans, som vi ellers har været vant til, og vi i hvert fald set, at straffesparkskonkurrencer ikke er for små børn. Det gælder for lande som Japan og Spanien, og selv om det godt kan være, at problemerne her mere er i hovederne end i benene, synes jeg stadig, at det har noget med fodbold at gøre, når der nu endelig skal træffes en afgørelse.

På det mere personlige plan hygger jeg mig da ved, at de to seneste par uges begivenheder har rørt ved netop nogle af de emner, som jeg har haft oppe i den seneste tid. Nuvel, det er måske ikke så overraskende, al den stund fodboldloven kun har 17 paragraffer, men det er nu alligevel påfaldende. Denne gang er der en del fagligt at tage af, så der bliver knap så meget baggrundssnak (som en læser ellers gav udtryk for, at det ville være godt med mere dommerfaglighed og mindre 'hyggesnak'. Det har vi korresponderet lidt om, og vi har en fælles forståelse).

Sagen er jo den, at en klumme rent sprogligt er karakteriseret ved, at forfatteren helst skal lufte sine personlige holdninger – ellers bliver det bare en omgang leksikal Q & A. Og det tror jeg faktisk ikke, at mange gider læse. Dernæst er der det rent lavpraktiske, nemlig at det ikke er alle uger, der byder på nok situationer til at kunne bære en hel avisside. Men kom endelig fortsat med forslag – både til emner og selve klummens format. Jeg vil ikke love at rette mig efter det sidste, men jeg vil til hver en tid overveje gode argumenter. Sådan er vi nemlig også i dommerverdenen.

Så efter at jeg har bandet over, at jeg sidder i teatret fredag aften, hvor to af de mere hidsige kampe finder sted (det bliver en lørdag med firkantede øjne, for DVD-optageren er heldigvis opfundet), vil jeg hale en flok dommermæssige højdepunkter frem fra det, som er sket indtil nu.

Vi kan jo starte med Japans sejrsmål mod Spanien, hvor det unægtelig så ud til, at bolden havde passeret over mållinjen, før den blev sendt retur ind i feltet. Men her løber vi i den finte, at bolden er kuglerund, mens linjen er flad og firkantet. Reglerne siger, at hele bolden skal have sluppet hele linjen, før den er ude (eller inde, hvis vi taler scoring eller ej). Det betyder, at man sagtens kan risikere at se klar luft og dermed hele linjen forneden, men der er noget af boldens runding foroven, der ikke har sluppet linjen endnu. Og det er akkurat det, som er tilfældet her, hvilket den moderne teknologi kan hjælpe med. Ingen kan forvente, at en linjedommer til hver en tid skal stå vinkelret oven på bolden og vurdere sagerne. Derfor kan det også gøre mig hidsig, når tilskuere, trænere og for den sags skyld medier fra adskillige meters afstand kan drage den afgørelse i tvivl, som en linjedommer træffer (han er trods sat i verden for lige akkurat det). Tvivlens nådegave er god at have med i bagagen.

Vi har haft nogle minimale straffespark på vejen. Ikke noget, der har ødelagt noget, men uden tvivl noget, som man har overvejet i FIFA. Teknisk set er der kontakt, men er det nok til at udgøre det, som vi vil se i en VM-slutrunde (bare tænk tilbage på Sterlings straffespark mod Danmark i EM-semifinalen sidste år)? Seneste eksempel var Richarlisons straffespark for

Brasilien mod Sydkorea. Jo, bevares, der var en minimal kontakt, som på en god dag ville have væltet en myg omkuld, men er dette hvad fodbold forventer ? Flere har spurgt, hvorfor VAR ikke går ind på denne situation, og dertil kan jeg kun sige, at straffesparket er teknisk korrekt på grund af kontakten, og dermed er det ikke en klar og åbenlys dommerfejl, hvilket udelukker VAR. Om det så er det, som vi gider se, er en anden sag.

Frankrings Koundé blev sendt ud for at fjerne et par gedigne guldkæder omkring halsen. Det er der sådan set ingen problemer i: enhver form for smykker er bandlyst af hensyn til fare for spilleren selv eller modspillerne. Nogle spørgsmål til mig har gået på, hvorfor han så ikke får den advarsel, som står foreskrevet i fodboldloven. Den eneste forklaring, som jeg kan tænke mig til, er, at man – uforklarligt nok – ikke har opdaget kæderne ved udstyrskontrollen før kampen. Advarslen falder i de tilfælde, hvor spilleren efter udstyrskontrollen alligevel bærer genstandene. Så taler vi usportslig opførsel – forsøg på at snyde dommeren. Her tager han pænt kæderne af – og det redder ham.

Scoringsjubel har været et pænt tema undervejs. Et af de smukkeste øjeblikke ved dette VM var for mig, da Cameroun reducerede mod Brasilien, men spilleren tog sin trøje af i jubelscenerne. Det er en lovmæssigt uundgåelig advarsel – men spilleren havde én i forvejen. Gult og rødt blev modtaget med et stort smil – også fra dommeren. Et uhyre sjældent tilfælde af perfekt symbiose mellem spiller og dommer – no hard feelings, for alle kender spillereglerne. Sidst jeg så et smil ved et rødt kort, var ved Suarez redning med hænderne på mållinjen mod Ghana ved forrige VM. Men det var en helt anden type smil – sådan ét fra øre til øre.

Vi har også set en tendens til, at bænke styrtter ind på banen for at juble med. Her skal man holde tungen lige i munden. Teknisk set kunne man advare hele flokken (og de er godt nok mange !) for at træde ind på banen uden tilladelse. Men er det, hvad fodbold forventer ? Hvis tingene i øvrigt bliver afviklet inden for rimelig tid (som i øvrigt lægges til i den sidste ende), kan det altså ikke bringe nogen legemsvæsker i kog hos mig. Fodbold er følelser – og det skal der være plads til – inden for rimelighedens grænse. Og ja, jeg ved godt, at der i en indledende kamp faldt et par advarsler på den konto, men så er vi tilbage ved klummen og de personlige holdninger igen.

Endelig er der straffespark, hvor jeg har noteret mig, at Hugo Lloris er svært utilfreds med, at Lewandowski fik et nyt forsøg, efter det første var blevet reddet. Påstanden er, at det er blevet sværere at være målmand ved straffespark. Pladder – alle lovændringer de senere år har faktisk tilgodeset målmanden. Det er tilladt at finte i tilløbet til et straffespark (og det er det, som Lewandowski gør ved at tage et par rejehop), så længe at det ikke bliver usportsligt, f.eks. ved at slå vejrmøller hele vejen hen til bolden – men første ændring var, at det nu ikke længere var tilladt at 'sparke over bolden'. Med andre ord: når først støttebenet er sat i, skal der sparkes, og så er fintningerne slut. Næste ændring var, at målmanden kunne bevæge sig på mållinjen, og at han fik lov til at tage et skridt frem – og ikke mere. Så alt har været til målmandens fordel – og det er sådan set fair nok. Jeg plejer at sige, at vi er tilbage til det vilde vesten og mand mod mand – og det var ikke fair, at angriberen kunne gøre, hvad han ville, mens målmanden skulle stå limet til stregen.

Men det er heller ikke fair at skulle høre på piv bagefter – selv om jeg sagtens kan forstå følelsen. Nu har jeg lige reddet sparket, og nu skal jeg på den igen...

Det skal vi andre også. Nye kampe venter.

Jeg glemte i farten at få med, at der i kampen mellem Uruguay og Ghana var et perfekt eksempel på 'mobbing the referee' – altså det fænomen, at spillerne stimler sammen om dommeren, både på banen og på vej ud af den. Jeg har ikke registreret, hvad der faldt af følgestrafte her, men jeg er sikker på, at FIFA følger op med nogle karantæner. Netop 'mobbing the referee' har været et fokuspunkt.

Det bliver spændende dage – nyd det !